

Datum van
inontvangstneming

:

01/02/2023

Zaak C-743/22

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

1 december 2022

Verwijzende rechter:

Tribunal Supremo (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 november 2022

Verzoekende partij:

DISA SUMINISTROS Y TRADING, S.L.U.

Verwerende partij:

Agencia Estatal de la Administración Tributaria

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Accijns op minerale oliën – Regionaal accijnstarief – Verzoek tot correctie van aangiften en teruggaaf van onverschuldigd betaalde belasting wegens onverenigbaarheid met het Unierecht – Verzoek van de entiteit waaraan de fiscale last wettelijk is doorberekend – Te volgen procedure – Bewijs van ongerechtvaardigde verrijking

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Prejudiciële verwijzing – Artikel 267 VWEU – Verenigbaarheid van een nationale bepaling met richtlijn 2003/96/EG – Tot het grondgebied van een autonome regio beperkt belastingniveau

Prejudiciële vraag

Moet richtlijn 2003/96/EG van 27 oktober 2003 tot herstructurering van de communautaire regeling voor de belasting van energieproducten en elektriciteit, en met name artikel 5 ervan, aldus worden uitgelegd dat deze zich verzet tegen een nationale bepaling als artikel 50 ter van wet 38/1992 van 28 december 1992 inzake accijnzen, die de autonome regio's toestond om onderling gedifferentieerde tarieven voor de accijns op minerale oliën vast te stellen voor een en hetzelfde product?

Rechtspraak en aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 2003/96/EG van de Raad van 27 oktober 2003 tot herstructurering van de communautaire regeling voor de belasting van energieproducten en elektriciteit: artikelen 4, 5 en 6.

Arrest van 2 oktober 2003, Weber's Wine World e.a., C-147/01, EU:C:2003:533, punten 115 en 116.

Arrest van 14 juni 2017, Compass Contract Services, C-38/16, EU:C:2017:454, punten 29 en 30.

Arrest van 6 oktober 2005, MyTravel, C-291/03, EU:C:2005:591, punt 17.

Arrest van 20 oktober 2011, Danfoss en Sauer-Danfoss, C-94/10, EU:C:2011:674.

Arrest van 6 september 2011, Lady & Kid e.a., C-398/09, EU:C:2011:540, punt 20.

Arrest van 14 januari 1997, Comateb e.a., C-192/95–C-218/95, EU:C:1997:12, punt 22.

Beschikking van 7 februari 2022, Vapo Atlantic, C-460/21, EU:C:2022:83, punt 40.

Arrest van 25 oktober 2012, Commissie/Frankrijk, C-164/11, niet gepubliceerd, EU:C:2012:665.

Arrest van 14 januari 2021, Commissie/Italië (Bijdrage voor de aankoop van motorbrandstoffen), C-63/19, EU:C:2021:18.

Arrest van 25 juli 2018, Messer France, C-103/17, EU:C:2018:587.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Ley 38/1992 de 28 de diciembre, de Impuestos Especiales (wet 38/1992 van 28 december 1992 inzake accijnzen), zoals gewijzigd bij de Ley de Presupuestos Generales del Estado para el año 2012 (wet op de staatsbegroting 2012)

Artikel 50 ter:

„1. De autonome regio's kunnen een regionaal tarief voor de accijns op minerale oliën vaststellen teneinde producten [...] die op hun respectieve grondgebieden worden verbruikt aanvullend te belasten. Het regionale tarief wordt toegepast overeenkomstig de bepalingen van deze wet en met inachtneming van de in de wettelijke regeling voor de financiering van de autonome regio's vastgestelde grenzen en voorwaarden.

2. Het toe te passen regionale tarief is het tarief van de autonome regio op het grondgebied waarvan het eindverbruik van de belaste producten plaatsvindt. [...]

3. Belastingplichtigen [(eigenaars van de inrichtingen van waaruit de producten worden doorgestuurd naar het grondgebied van een andere autonome regio dan die waarin zij zijn gevestigd)] hebben het recht om [...] de uit de toepassing van het regionale tarief resulterende bedragen die zij eerder hebben gedragen als gevolg van de doorberekening of verwerking van dat tarief in de prijs, in mindering te brengen op de door hen te betalen belastingbedragen. Wanneer de som van de aftrekbare bedragen in elk belastingtijdvak hoger is dan dat van de verschuldigde bedragen, heeft de belastingplichtige recht op teruggaaf of compensatie van het verschil onder de wettelijk vastgestelde voorwaarden. [...]"

Dit artikel is met ingang van 1 januari 2019 ingetrokken bij de wet op de staatsbegroting 2018, waardoor het regionale accijnstarief nu is geïntegreerd in de staatsaccijns „teneinde de markteenheid op het gebied van brandstoffen te waarborgen zonder dat deze maatregel afdoet aan de middelen van de autonome regio's, dit alles binnen het Unierechtelijk kader”.

Ley 22/2009, de 18 de diciembre, por la que se regula el sistema de financiación de las Comunidades Autónomas (wet 22/2009 van 18 december 2009 tot regeling van het stelsel voor de financiering van de autonome regio's), in de met ingang van 2013 geldende versie

Artikel 44: „De opbrengst van het regionale tarief van de op het grondgebied van de autonome regio geheven accijns op minerale oliën wordt overgedragen aan de autonome regio.”

Op grond van de zevende overgangsbepaling van deze wet is het regionale deel van de accijns op minerale oliën in de plaats gekomen van het regionale deel van de vroegere belasting op de detailverkoop van bepaalde minerale oliën, die op 31 december 2012 is afgeschaft.

Reglamento general de desarrollo de la Ley 58/2003, de 17 de diciembre, General Tributaria, en materia de revisión en vía administrativa (algemeen uitvoeringsbesluit bij wet 58/2003 van 17 december 2003 houdende het algemeen belastingwetboek, welk besluit ziet op bestuurlijke toetsing; hierna: „RRVA”), vastgesteld bij Real Decreto 520/2005 de 13 de mayo (koninklijk besluit 520/2005 van 13 mei 2005)

Artikel 14: „1. De volgende personen of entiteiten hebben het recht om te verzoeken om teruggaaf van onverschuldigd betaalde belasting:

[...]

c) Wanneer de onverschuldigd betaalde belasting betrekking heeft op heffingen waarvoor een wettelijke verplichting tot doorberekening bestaat, [...] de persoon of entiteit aan wie de belasting is doorberekend.

2. De volgende personen of entiteiten hebben het recht om teruggaaf van onverschuldigd aangegeven belastingbedragen te verkrijgen:

c) De persoon of entiteit aan wie de belasting is doorberekend, wanneer het onterecht betaalde bedrag is geheven uit hoofde van belastingen die wettelijk moeten worden doorberekend aan andere personen of entiteiten. [...]

Korte beschrijving van de feiten en het hoofdgeding

- 1 De entiteit DISA, SUMINISTROS Y TRADING, S.L. (hierna: „DISA”) heeft de [Agencia Estatal de la Administración Tributaria] (Spaanse belastingdienst; hierna: „belastingdienst”) verzocht om correctie van door verschillende belastingplichtigen voor de Impuesto Especial sobre Hidrocarburos (accijns op minerale oliën; hierna: „IEH”) ingediende aangiften voor de fiscale jaren 2013 tot en met 2015, als entiteit waaraan de aangegeven bedragen uit hoofde van het regionale deel van die accijns wettelijk zijn doorberekend, alsmede om teruggaaf van die bedragen, op grond dat het regionale deel van die accijns in strijd was met het Unierecht.
- 2 Voornoemde verzoeken zijn door de belastingdienst afgewezen bij besluiten die door DISA zijn aangevochten bij de Tribunal Económico-Administrativo Central (centrale rechter in economische en bestuurszaken, Spanje), die de vordering van DISA bij stilzwijgende beslissing heeft afgewezen. DISA heeft tegen die stilzwijgende beslissing bij de Audiencia Nacional (rechter in tweede aanleg waarvan de rechtsmacht zich uitstrekt over geheel Spanje) hoger beroep ingesteld, dat bij arrest van 25 november 2020 is afgewezen. Tegen dat arrest heeft DISA cassatieberoep ingesteld bij de Tribunal Supremo (hoogste rechterlijke instantie, Spanje), de verwijzende rechter.
- 3 Wat de context van het hoofdgeding betreft, is dit een van de diverse bij de Tribunal Supremo aanhangige cassatieberoepen waarin op grond van strijdigheid

met het Unierecht wordt opgekomen tegen het regionale deel van de IEH, dat wil zeggen het gedeelte van de accijns dat van toepassing is op het grondgebied van een autonome regio. Wat betreft de vraag *wie van de belastingdienst om teruggaaf van onverschuldigd betaalde belasting kan verzoeken op grond dat die belasting in strijd is met het Unierecht, en volgens welke procedure*, is in sommige van die cassatieberoepen de teruggaaf van het onverschuldigd betaalde gevorderd door derden die geen partij waren bij de fiscale rechtsverhouding, maar die stelden dat zij als afnemers van de brandstof de fiscale last hadden gedragen in de vorm van een prijsverhoging. In cassatieprocedure nr. 1908/20 heeft de verwijzende rechter een dergelijke vordering ontvankelijk verklaard, terwijl de rechter in cassatieprocedure nr. 1902/21 anders heeft beslist, daar hij van oordeel was dat een derde die geen partij is bij de fiscale rechtsverhouding geen gebruik kan maken van de belastingprocedure voor de terugvordering van onverschuldigd betaalde belasting en een civielrechtelijke procedure tegen de verkoper aanhangig kan maken of, in voorkomend geval, de vermogensrechtelijke aansprakelijkheid van de staat wegens schending van het Unierecht kan vorderen indien hij het oorzakelijk verband tussen de belastingregel en de geleden financiële schade kan aantonen.

- 4 De verwijzende rechter merkt op dat ofschoon de lidstaat volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie verplicht is om in strijd met het Unierecht geheven belastingen terug te betalen (arrest van 14 juni 2017, *Compass Contract Services*, C-38/19, punt 29), het tevens zo is dat het Unierecht niet regelt via welke procedures het verzoek om die terugbetaling wordt ingediend, maar dat het aan elke lidstaat staat om de voorwaarden vast te stellen waaronder die verzoeken kunnen worden gedaan, waarbij deze voorwaarden het gelijkwaardigheids- en het doeltreffendheidsbeginsel moeten eerbiedigen (arrest van 6 oktober 2005, *Mytravel*, C-291/03, punt 17). In het onderhavige beroep zijn deze criteria niet aan de orde. Als uitdrukking van deze procedurele autonomie verleent artikel 14 RRVA naar Spaans recht de persoon die een onverschuldigde belasting wettelijk heeft gedragen, als deelnemer aan de fiscale rechtsverhouding, het *recht om te verzoeken om teruggaaf van die betaalde bedragen en om die teruggaaf te verkrijgen*. DISA heeft de hoedanigheid van entiteit waarop de last van de IEH, die is afgedragen door andere belastingplichtigen, is afgewenteld, zodat zij vanuit het oogpunt van het Spaanse recht gelegitimeerd is om – bij de belastingdienst – zowel om de correctie van de aangifte als om teruggaaf van de betaalde bedragen te *verzoeken* en indien van toepassing de teruggaaf te *verkrijgen* via de belastingprocedure voor de teruggaaf van onverschuldigd betaalde belastingbedragen, op voorwaarde dat is voldaan aan de regelgevingsvereisten en de toepasselijke rechtspraak.
- 5 Aan deze conclusie wordt geen afbreuk gedaan door de verwijzing van de Abogado del Estado (soort landsadvocaat, Spanje) naar het verzoek om een prejudiciële beslissing van een Italiaanse rechter dat heeft geleid tot zaak C-316/22, *Gabel Industria Tessile SpA, Canavesi SpA/A2A Energía SpA e.a.*, die in de opvatting van de Abogado del Estado reden zou moeten zijn voor schorsing van het onderhavige beroep, zonder dat de prejudiciële vraag hoeft te worden

gesteld, totdat het Hof van Justitie de vragen van de Italiaanse rechter heeft beantwoord. In die zaak wordt een eindverbruiker het recht ontzegd om rechtstreeks om de teruggaaf van onverschuldigd aan de staat betaalde belasting te verzoeken en rest hem enkel de mogelijkheid om dit bedrag langs civielrechtelijke weg terug te vorderen van de belastingplichtige. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak erkend dat wanneer de afwenteling op de eindverbruiker (afnemer) is aangetoond, een lidstaat een verzoek om teruggaaf van onverschuldigd betaalde belasting dat is ingediend door de afnemer waarop deze is afgewenteld, kan afwijzen op grond dat het niet die afnemer is die haar aan de belastingdienst heeft afgedragen, mits die afnemer – indien hij daadwerkelijk de financiële last heeft gedragen – krachtens het nationale recht langs civielrechtelijke weg het onverschuldigd betaalde van de belastingplichtige kan terugvorderen en de teruggaaf van het onverschuldigd betaalde door deze laatste in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk is, met name in geval van insolventie van de belastingplichtige, in welk geval de afnemer zijn verzoek om teruggaaf rechtstreeks tot de belastingdienst kan richten (arrest van 20 oktober 2011, Danfoss A/S, C-94/10). De beoordeling of die civiele actie, dat wil zeggen de nationale civielrechtelijke procedure, de uitoefening van dat recht onmogelijk of uiterst moeilijk maakt, staat uitsluitend aan de nationale rechter.

- 6 Ten aanzien van de twijfel over *het beginsel van ongerechtvaardigde verrijking als uitzondering op de verplichting tot terugbetaling van in strijd met het Unierecht geheven belastingen*, herinnert de verwijzende rechter – waar DISA betoogt dat de Spaanse regeling, te weten artikel 14 RRVA, geen enkel bewijs vereist dat de teruggaaf van de ten onrechte geheven belasting haar niet een ongerechtvaardigde verrijking zal opleveren – aan de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande, volgens welke de rechtstreekse afwenteling van de ten onrechte geheven belasting aan de afnemer de enige uitzondering vormt op het recht op terugbetaling van heffingen die in strijd zijn met het Unierecht (arrest van 6 september 2011, Lady & Kid e.a., C-398/09, EU:C:2011:540, punt 20). Terugbetaling aan de handelaar van het bedrag van de heffing dat hij reeds van de koper heeft ontvangen, zou dan ook te zijnen aanzien gelijkstaan met een dubbele betaling, hetgeen als ongerechtvaardigde verrijking zou kunnen worden aangemerkt, terwijl daarmee evenmin de gevolgen van de onrechtmatigheid van de heffing voor de koper zijn verholpen (arrest van 14 januari 1997, Comateb e.a., C-192/95–C-218/95, EU:C:1997:12, punt 22). Het staat aan de nationale autoriteiten en rechterlijke instanties om te voorkomen dat er ongerechtvaardigde verrijking plaatsvindt, ook indien het nationale recht hierover geen regels bevat (beschikking van 7 februari 2022, Vapo Atlantic, C-460/21, ECLI:EU:C:2022:83, punt 40).
- 7 Aangezien de daadwerkelijke afwenteling geheel of gedeeltelijk afhangt van verschillende factoren die eigen zijn aan elke handelstransactie en uiteindelijk een door de nationale rechter te beantwoorden feitelijke vraag vormt, hoeft er, gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak en de omvangrijke rechtspraak van het Hof van Justitie ter zake, geen prejudiciële vraag te worden gesteld over het beginsel van ongerechtvaardigde verrijking – in de zin dat dit beginsel de

verplichting tot terugbetaling in de weg zou kunnen staan –, dat naar behoren zal worden beoordeeld in het arrest waarmee het onderhavige beroep wordt beëindigd.

Voornaamste argumenten van de partijen in het hoofdgeding

- 8 Als grond voor haar vorderingen voert DISA aan dat het regionale tarief van de IEH, zoals vastgesteld bij artikel 50 ter van wet 38/1992 inzake accijnzen, dat met ingang van 1 januari 2013 van kracht was, in strijd was met het Unierecht omdat het niet strookte met een aantal bepalingen van richtlijn 2003/96. Met name moet volgens DISA de fiscale last per product en per gebruik op het gehele nationale grondgebied gelijk zijn en zijn regionale verschillen niet toegestaan. In de opvatting van DISA volgt uit artikel 5 van richtlijn 2003/96 dat de lidstaten alleen gedifferentieerde belastingniveaus mogen toepassen in de gevallen die uitdrukkelijk in dat artikel worden vermeld, en niet in andere gevallen. Volgens DISA vormt de integratie van dat regionale tarief van de IEH in de staatsaccijns, nadat artikel 50 ter van de wet inzake accijnzen met ingang van 1 januari 2019 is ingetrokken naar aanleiding van een bij de Commissie ingediende klacht, een stilzwijgende erkenning door de wetgever dat de gedifferentieerde regionale tarieven van de IEH in strijd waren met het Unierecht. Ook voert DISA aan dat de voormalige directeur-generaal Belastingen en Douane-unie van de Commissie, de heer Aujean, heeft verklaard dat „in deze stand van zaken, het er volgens de beschikbare informatie op lijkt dat het fundamentele beginsel van eenheid van geharmoniseerde accijnzen niet in acht zou worden genomen in geval van regionale differentiatie van deze accijnzen” [aangehaald in het *Informe sobre la Reforma del Sistema de la Financiación Autónoma* (verslag over de hervorming van het stelsel voor de financiering van de autonome regio's) van de *Comisión para el Estudio y propuesta de un nuevo sistema de financiación de las Comunidades Autónomas aplicables a partir de 2002* (commissie voor de studie naar en het voorstel voor een nieuwe, met ingang van 2002 toe te passen financieringssysteem voor de autonome regio's)]. DISA stelt voorts dat hetgeen het Hof van Justitie heeft verklaard in zijn arrest van 25 oktober 2012 in zaak C-164/11, Commissie/Frankrijk, namelijk dat Frankrijk de krachtens richtlijn 2003/96 op deze lidstaat rustende verplichtingen niet was nagekomen door toepassing te geven aan een fiscale regionalisering die kon leiden tot verschillen in de elektriciteitsprijzen, kan worden geëxtrapoleerd naar de onderhavige zaak. Tot slot betoogt DISA, onder aanhaling van de conclusie van advocaat-generaal Richard de la Tour in zaak C-63/19, dat het *beginsel van nationale uniformiteit* de geharmoniseerde heffing van accijnzen beheerst en vereist dat de fiscale last per product en per gebruik op het gehele nationale grondgebied gelijk is, zonder regionale verschillen.
- 9 Gezien het belang van het Unierecht voor het onderhavige geding heeft de verwijzende rechter partijen verzocht zich uit te spreken over, in wezen, de verenigbaarheid van het regionale tarief van de IEH met het Unierecht in het licht van richtlijn 2003/96, bezien vanuit verschillende invalshoeken.

- 10 In reactie daarop heeft DISA betoogd dat, kort samengevat, het stellen van een prejudiciële vraag niet nodig was omdat het regionale tarief van de IEH ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie in strijd was met artikel 5 van richtlijn 2003/96, gelezen in samenhang met de artikelen 4, 14, 15, 17 en 19 van die richtlijn, daar (naar autonome regio) gedifferentieerde belastingniveaus niet verenigbaar zijn met het *beginsel van nationale uniformiteit*, volgens hetwelk het accijnstarief per product en per gebruik op het gehele nationale grondgebied gelijk moet zijn, zonder regionale verschillen.
- 11 Ook de belastingdienst heeft verklaard het indienen van een verzoek om een prejudiciële beslissing niet nodig te achten. Ten eerste is de verenigbaarheid van het regionale tarief van de IEH met het Unierecht in het cassatieberoep geen onderwerp van discussie, zoals het dat in de daaraan voorafgaande procedures ook niet was, en betreft het een hypothetische kwestie. Ten tweede volgt noch uit artikel 5 van richtlijn 2003/96, noch uit enige andere bepaling van die richtlijn, noch uit richtlijn 2008/118/EG van de Raad van 16 december 2008 houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van richtlijn 92/12/EEG, dat er in elke lidstaat uniforme belastingniveaus moeten worden vastgesteld, doch enkel minimumbelastingniveaus. Ten derde vormt de vaststelling van het regionale tarief een uitdrukking van de politieke autonomie, in het kader van de financiële dimensie daarvan, die door de Spaanse grondwet en krachtens artikel 4, lid 2, VWEU wordt gewaarborgd aan de autonome regio's. Ten vierde komt de goede werking van de interne markt niet in gevaar door de vaststelling, door de autonome regio's, van regionale tarieven om een aantal van de in artikel 50 ter van de wet inzake accijnzen vermelde producten te belasten.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 12 De verwijzende rechter heeft vragen met betrekking tot de verenigbaarheid van het regionale tarief van de IEH met het Unierecht.
- 13 In de cassatieberoepen betreffende dezelfde materie heeft geen van de rechters van eerste en tweede aanleg zich dienaangaande uitgesproken, aangezien het debat zich steeds heeft toegespitst op de juistheid van de procedure die is gekozen om de teruggaaf van onverschuldigd betaalde belasting te verkrijgen. In het bestreden arrest van 25 november 2020 heeft de Audiencia Nacional erkend dat de indiening van een verzoek om een prejudiciële beslissing passend zou zijn om de juridische twijfel over de uitlegging van richtlijn 2003/96 weg te nemen, maar heeft deze rechterlijke instantie zich beperkt tot het afwijzen van het verzoek om teruggaaf van de door DISA betaalde bedragen op grond dat niet was aangetoond dat zij deze bedragen niet op andere personen had afgewenteld, hetgeen ongerechtvaardigde verrijking zou hebben uitgesloten. Onder aanhaling van het arrest van het Hof van Justitie van 2 oktober 2003, *Weber's Wine World e.a.*, C-147/01, heeft de Audiencia Nacional in het gewezen arrest verklaard dat „hoewel de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie zich verzet tegen het bestaan van bijzondere bepalingen in de procedures voor het

terugvorderen van belastingen die in strijd zijn met het Unierecht, en tegen de vaststelling van vermoedens van afwenteling van de belasting of van vereisten aan de bewijsvoering die het onmogelijk of uiterst moeilijk maken om daarvan het bewijs te leveren, wordt vastgesteld dat de vordering van [thans eiseres tot cassatie] niet kan worden toegewezen omdat zij geen eerlijk en transparant procedureel standpunt inneemt wanneer zij een belastingteruggaaf ten belope van miljoenen vordert zonder ook maar de geringste poging te doen om te bewijzen dat dit voor haar geen ongerechtvaardigde verrijking met zich meebrengt door de rechter specifieke informatie te verstrekken over de transacties die zijn verricht vanaf de inwerkingtreding van het regionale tarief, de ontwikkeling van de brandstofprijzen tijdens het van kracht zijn van dat tarief, of, voor zover van toepassing, de winstderving die voortvloeit uit een daling van het verkoopvolume als gevolg van de overdracht van de fiscale last aan de koper”.

- 14 Anders dan de Abogado del Estado stelt, betreft de onderhavige prejudiciële vraag geen hypothetische kwestie. DISA heeft langs administratieve weg verzocht om teruggaaf van de belastingbedragen die zij heeft gedragen uit hoofde van het „regionale deel” van de IEH, op grond dat die in strijd waren met het Unierecht, welke vordering zij heeft gehandhaafd en uitgeoefend voor de Audiencia Nacional en voor de Tribunal Supremo. Bovendien heeft de belastingdienst erkend dat DISA gelegitimeerd was om via een belastingprocedure te verzoeken om de teruggaaf, als entiteit waaraan de belasting wettelijk was doorberekend. Het is de Audiencia Nacional die de legitimiteit van DISA om die teruggaaf te vorderen voor het eerst in twijfel heeft getrokken, met het argument dat DISA, door niet te hebben aangetoond dat zij de fiscale last niet (via de prijs) had afgewenteld op de kopers van de brandstof, zich mogelijk op oneerlijke wijze zou kunnen verrijken. Voorts heeft de Tribunal Supremo behoefte aan de uitlegging van enkele bepalingen van richtlijn 2003/96 die volgens de personen die om de teruggaaf van de belastingbedragen hebben verzocht, onderbouwen dat het „regionale deel” van de IEH onrechtmatig is. Wat de onderhavige cassatieprocedure betreft, moet de beslissing op de vraag of DISA gelegitimeerd is om via de toepasselijke belastingprocedure onverschuldigd betaalde bedragen terug te vorderen, worden gegeven conform het nationale recht, met inachtneming van het beginsel van procedurele autonomie, waarbij reeds is geconstateerd dat DISA die legitimatie niet kan worden ontzegd. Een andere kwestie betreft de gevolgen die kunnen voortvloeien uit het beginsel van ongerechtvaardigde verrijking, begrepen als een uitzondering op de verplichting tot terugbetaling, en de vragen betreffende de bewijslast, die hoe dan ook reeds voldoende door het Hof van Justitie zijn opgehelderd.
- 15 Gezien de arresten van het Hof van Justitie die door partijen zijn aangevoerd om de noodzaak van een prejudiciële vraag van de hand te wijzen, met name de arresten die zijn geweest in de zaken C-164/11 en C-63/19, is de verwijzende rechter van oordeel dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie geen uitlegging kan worden gedistilleerd die de vraag beantwoordt of artikel 5 van richtlijn 2003/96 zich ertegen verzet dat binnen een lidstaat, op het gebied van de belasting van energieproducten en elektriciteit, gedifferentieerde belastingniveaus per

grondgebied kunnen worden vastgesteld voor een en hetzelfde product, en zo ja, onder welke voorwaarden. De uitkomst van het geding is afhankelijk van die uitlegging.